SANG

den 14de Maj 1823.

Mel. Herr Zinklar drog over salten Hav.

Der sidder en Ædling paa *Sanderumgaard*,
Af Sölverkronen han smykkes,
Med Hæder runde hans Alders Aar,
Hans Id saa herlig mon lykkes.

Han planted i Mosen en Hauge skjön,
Og danned af Örkner et Eden;
I Dyden han sögte den saligste Lön,
Af Sorger fremledte han Glæden.

I Landet han plejede Lærdom og Kunst,
De lyse for kommende Slægter;
Hans Ære straaler, trods Avinds Dunst,
Den Intet mod Sandheden mægter.

Den Ædling skued en Yngling bold
Med Aand til Visdom at stunde,
Og böd ham söge vort svundne Old
I *Sagas* kaukasiske Lunde.

Nu Ynglingen kommer som modnet Mand
Fra Meder og Inder tilbage,
Med Kundskabsgaver han glæder vort Land,
Og glade mod hannem vi tage.

Men ikke vi glemme den Oldings Værd,
Som Ophav til Rejsen mon være;
Thi hæve vi Bægret i Höjtidsfærd,
Johannes Bülow til Ære!

6. 12.